

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 908. An pro susceptione alicujus ad religionem accipi possit, & quo numero recipi possit persone ad monasteria.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

centia in communi vivunt, omnia earum personarum pacta, seu promissiones, quæ in ordine ad talem congregationem erigendam, vel assumendam fiunt, sunt nullæ & irritæ, ita ut liberè resiliere, & recedere possint. Unde etiam votum castitatis factum intentione illam servandi in tali congregatione, & dependenter ab ea, utpote includens conditionem turpem, quia prohibitam, & irritam jure. ita Pirh. l. c. n. 34. cum Suar. l. c. n. 24. uti hæc confirmantur ex Bulla Urbani VIII. edita anno 1630, in qua prohibita congregatio quarundam mulierum in communi viventium, quæ vulgo Jesuiticæ vocabantur, quia institutum Societatis æmulari præsumebant, non tamen prohibitum, vitos solitariam vitam separatim agere, edito etiam voto castitatis, & obedientiæ promissâ, v. g. Episcopo. aut etiam mulieres seorsim, & in privatis ædibus servato certo modo vivendi, & ritu DEO servire, ut cum Abb. p. 1. *Consistor. conf.* 55. Suar. l. c. n. 25. Pirh. n. 35. quia ex eo modo privato vivendi aliquarum personarum, etiam si in exteriore habitu, & moribus sit varietas, non sequitur illa confusio, perturbatio, sicut ex modo vivendi in communi. Suar. n. 26. Pirh. l. c. Quia etiam per *Extrav. ratio. unic. inter commun. h. t.* permillum, ut mulieres honestæ, non culpabiles, nec suspectæ in suis, vel parentum, aut conductitiis ædibus simul habitent sub habitu Beguinarum subobediencia Ordinariorum localium, vel parochis vivant sine scandalo, & errore, & ne ab Ordinariis molestantur. Porrò plures congregationes monachales uti, & Canonicorum regularium distinctis eorum habitibus, & temporibus institutas enumerat Barbol. ad h. t. in principio.

Quest. 907. Num Ordo aliquis collectivè, seu simul totus ad alium ordinem, vel conventus ad alium conventum transire possit?

Resp. Tamen si concedatur singulis in particulari personis licentia generalis transeundi ad alium Ordinem approbatum, juxta dicta supra, non tamen sine licentia sedis Apostolicæ concessum toti Ordini se suæque transferre ad alium Ordinem, aut conventum prout deciditur *c. ult. §. fin. h. t. in 6.* sicut enim solus Papa potest novum Ordinem, seu religionem approbare, sic etiam solus potest religionem approbatam infirmare, seu suppressere, qualiter per totalem translationem, & aggregationem unius Ordinis cum altero factam, ordo aggregatus, seu incorporatus in corpus, & naturam alterius Ordinis suppressitur, quod sine autoritate Papæ fieri nequit. ita Arg. *c. recolescentes §. ceterum h. t.* Fagn. *ibidem. n. 33. & 36.* Pirh. *h. t. n. 15.* Verùm aliud est de integro, seu toto ordine, & aliud de uno monasterio, seu conventu, quia aliàs non liceret etiam sine licentia Papæ unum monasterium unire, seu incorporate alteri Ordini, seu monasterio. quod dici non potest, cum integer conventus se ex toto transferre possit ad ordinem strictiorem saltem de licentia Ordinarii, saltem Episcopi, ut Argo. *cit. c. recolescentes.* Abbas *ibid. n. 2.* Pirh. l. c. Barbol. ad c. 3. h. t. n. 6. citatis Bonac. de *clausur. regul. q. 2. p. 9. §. 2. n. 5.* Sanch. in *præcep. Decal. Tom. 2. L. 6. c. 7. n. 7.* Sc. contra Fagn. l. c. n. 24. etiam ad talem translationem requirentem sedis Apostolicæ autoritatem. De cætero si regula Ordinis negligentia superiorum sit laxata, & disciplina collapsa, posse superiores instituire reformationem, & ad primum rigorem, & severitatem ob-

servandam compellere omnes professos, eosque teneri se accommodare regulæ reformatæ; quia non consuetudinem, quæ forte in ingressu eorum viguit, sed regulam, ad quam se astrinxerunt, scientes, vel scire debentes vivendi normam subinde mutari, adeoque censendos esse proficundo se obligasse saltem tacitè ad reformationem, majorémque illam auctoritatem, si ex causa contingat illam induci. docent Innoc. in c. 9. de regular. V. *ausferitatem.* Abb. in c. 3. de appellat. n. 4. Zoëf. ad *Decretal. h. t. n. 9.* Fagn. l. c. n. 5. (ubi dicit totam securam, imò S. Congregat. Concilii hanc sententiam veram, & communem approbasse) & alii quos citat, & sequitur Pirh. h. t. n. 14. idque à fortiore procedere, si ad talem reformationem concurrat auctoritas Pontificis, qui tamen sicut strictiorem, quàm regula requirit, vitam inducere, sic etiam potest primævam regulæ asperitatem relaxare, & mitigare. ut Arg. *cit. c. recolescentes.* Fagn. *ibidem n. 8.* Pirh. *cit. n. 14. in fine.* Et si professus quispiam impotens ad servandam regulam reformatam, posse eum eo dispensari, ut transeat ad Ordinem minus rigidum, ut Innoc. l. c.

Quest. 908. An pro susceptione alicujus ad religionem accipi quid possit, & quo numero recipi possint persone ad monasteria?

Resp. Ad primum: pro receptione alicujus ad statum religiosum, etiam ad probationem, aut professionem in eo tanquam pretium non licet accipere quicquam; quin &, cum status religiosus sit quid spirituale, simoniacum est contra jus divinum, pro illo dare vel accipere temporale quid & pretio æstimabile. non tamen per se & ex natura rei illicitum accipere vel exigere quid pro sustentatione personæ, quæ ad statum religiosum suscipitur. imò id concessum, si monasterium sit inops, & regula ordinis permittat vel consuetudine diuturna id inductum, ut contingit in monasteriis monialium. Si verò monasterium dives, habeatque ad religiosos alendos redditus sufficientes, videri esse simoniam juris ecclesiastici ob prohibitionem Ecclesiæ præcipientis eos recipi gratis. Arg. *c. veniens. c. dilectus. c. quoniam. de simon.* tradunt Suar. *Tom. de relig. L. 4. d. 39. Simon. c. 17. n. 4. Less. L. 2. c. 35. an. 68.* Laym. *L. 4. tr. 10. c. ult. n. 39.* apud Pirh. h. t. n. 4. iis consentientem.

Resp. Ad secundum: in monasteriis & domibus tam virorum, quàm mulierum, sive bona immobilia possideant, sive non, is tantum numerus constituendus, ac posterum conservandus, qui vel ex redditibus propriis monasteriorum, vel ex conductis elemosynis commodè sustentari possit. ita expresse statuit Tridentinum *sess. 25. c. 3. de regular.* is autem non commodè vivere, seu sustentari dicitur, qui non potest sustentari spectatâ consuetudine religionis, qualitate & statu personæ, etsi non cogatur mendicare, nec patiatur defectum necessarium alimentorum, ut cum Glos. in c. 1. §. *Lane. h. t. in 6. V. absque penuria.* Pirh. h. t. n. 29. de monialibus verò in *cit. §. sanè* statuitur & distictè prohibetur, ne in monasteriis ordinum non mendicantium (qui nimirum bona immobilia possident) plures recipiantur sorores, quàm quot ex bonis seu proventibus earundem absque pecunia sustentari possunt. is autem, ut eadem Glos. cum penuria vivit seu sustentatur, qui patitur defectum necessarium alimentorum, ideoque mendicare cogitur. Unde pater, si ultra numerum monialium, quæ ali

ali possunt aliquæ recipiantur, earum receptio sit irrita, cujus contrarium est in receptione virorum, ita ut si in monasteriis eorum plures recipiantur, quam sustentari possint, agatur quidem contra decretum Tridentini eorum tamen receptio non sit irrita, ex ea ratione, quod viri cœtibz hominum se immiscere & sibi ad vitam necessariam comparare possint. ita cum *gloss. cit. V. irritam*. Pirh. *b. t. n. 28.* de cætero non prohibetur receptio monialium ultra numerum in tali monasterio, si sufficienter dotata recipiantur, cum id simoniacum non sit, quia dos non datur in pretium receptionis, sed ut stipendium necessarium ad vitæ sustentationem. ut *Nav. tr. de re dit. Eccl. q. 1. monito 62.* Azor. *p. 1. l. 13. c. 9. q. 1.* Sanch. *l. 7. moral. c. 25. n. 4. § 5.* Pirh. *cit. n. 29.* Vide *Castrop. tom. 3. pag. 177. n. 4. § 5.* Insuper Trid. *lc. prohibet*, uti & statutum olim *c. 10. 12. § seq. caus. 18. q. 2.* ne monasteria & domus regularium erigantur sine Episcopi, in cujus diœcesi erigenda, licentiâ prius obtentiâ, quam licentiâ locorum ordinarii dare non possunt ad erigendos novos conventus, præsertim mendicantium, nisi prius consiterit, num in ea civitate vel loco commode sustentari possint sine populi aliorumque religiosorum in eo loco existentium detrimento, adeoque iusta quarela, unde & hi alique omnes, quorum interest vocari & audiri debent, prout decernit Clemens VIII. in *constit. edita anno 1603. 8. Julii* extatque apud *Piafec. prax. Episc. p. 2. c. 3. a. 6. n. 33.*

Quest. 909. an, quando & qualiter celebranda capitula regularium.

I. *R*esp. de hoc statuuntur plura in Concilio generali lateranensi sub Innoc. III. quod & quæ referuntur in *c. 7. & 8. h. t.* ac primo quidem juxta *c. 7.* concilium seu capitulum provinciale regularium haberi debet de triennio in triennium, id est singulis trienniis in uno monasterio ad hoc apto, habita nimirum ratione distantie quod ad omnes. Secundò ad illud convenire tenentur omnes Abbates. Priores seu præpositi, seu proprium Abbatem non habent, nec istiusmodi capitulum celebrare consueverunt cum eo moderamine, ut nullus eorum plus quam sex evocationes, hoc est, sex equos & octo personas adducant, vivantque communiter facientes omnes communes expensas secundum proportionem, nimirum pro numero personarum & æquorum secum adductorum & secundum facultates cujuslibet, & commorentur simul, si fieri potest, aliàs pluribus simul in diversis domibus. Tertio constituitur ex iis debent quatuor qui toti capitulo præsent, pietate scientiâ, Zelo animarum & experientiâ in celebrandis istiusmodi Capitulis instructi & exercitati, prælationis tamen inter se auctoritatem non habentes. Quarto durare debet hoc capitulum certis diebus aliquot, tractarique in eo de reformatione & observantia regulari, ac insuper nominatim determinari monasterium, in quo post elapsum triennium sequens Capitulum celebrari debeat. & quod statutum fuerit in eo, quatuor illis præsidibus approbantibus, inviolabiliter observandum sine omni excusatione contradictione & appellatione; cum enim hæc inquisitio fiat causâ correctionis & reformationis, locum habere non potest appellatio, nisi excederetur in modo; nec recusatio; cum cæteri eligendo eos, eorum personas approbaverint. ut *Gloss. in c. 7. h. t. V. § appellatione remota.* ita ut majorem partem illorum præsidum nimirum tres consentire sufficiat, ut cum *Hostiens. in cit.*

c. v. concord. & Jo. And. ibid. n. 10. Pirh. *b. t. n. 22.* dicens id esse benignius, & adhuc satis concordare illos ceteri *Arg. l. quod major ff. ad municip. contra Abb. ibidem n. 4.* cententem necessarium esse, ut, quod majori parti capituli visum fuerit, ab omnibus quatuor præsidibus approbatur, ita ut aliàs uno eorum contradicente illud impediri possit. Quintò eligendæ in hoc capitulo religiosæ ac circumpectæ personæ, quæ singulas Abbatis ejusdem provincie non solum monachorum, sed etiam monialium secundum formam sibi præscriptam auctoritate apostolica (intellige delegata vi hujus constitutionis, ut *Gl. lo. V. vice nostra*) visitent, corrigant ac reforment, quæ correctione & reformatione egere viderint. & si rectorem loci ab administratione penitus amovendum, id denuncient Episcopo proprio, ut illum amovere curet, & si is id non fecerit, visitatores hi referant ad sedem apostolicam absque eo, quod ipsi eos amovere possint, ita *c. 7. § ordinantur.* quibus non obstantibus Episcopi poterunt & ipsi monasteria sibi subiecta visitare & reformare, ut cum *Gl. lo. V. ut cum.* Pirh. *b. t. n. 23.* Barbos in *c. 8. h. t. n. 1.* quin & permittere non debent monasteria à visitatoribus gravari ut Barb. *ibid.* citatis pluribus aliis. Porro hæc statuta *cit. c. 7.* ut dicitur ibidem *§. hoc ipsum.* servanda sunt à Canonicis regularibus. Ordines qui caput generale seu unum præpositum Generalem habent, ejus jussu & auctoritate visitari possunt ac solent.

2. De cætero quæ in *c. ult. h. t.* præter statuta in *c. 7.* circa visitationem & correctionem in capitulis provincialibus sunt ferè sequentia, primò, ut post diligentem inquisitionem tam in temporalibus, quam spiritualibus monachos delinquentes memorati visitatores corrigi faciant per Abbatem loci, utpote ad quem primo loco spectat hæc correctio juxta *c. 7. de offic. Ordinar. & Gl. ibi V. per Abbatem.* eisque injungi pœnitentia juxta regulam S. Benedicti & statuta Apostolica & non secundum pravam consuetudinem, quæ in aliquibus monasteriis inolevit. Et si monachos contumaces inveniant juxta modum culpæ coerceant per censuram ecclesiasticam auctoritate apostolica sine personarum delectu, vel etiam ut oves morbias ejeciant. Secundò ut si Abbates in corrigendo tam se ipsos quam monasterium secundum visitatorum mandatum fuerint negligentes reperti, proclamantur & corripiantur publice etiam in capitulo, ac ita puniantur ad aliorum exemplum *cit. c. ult. §. si vero.* non tamen, ut inde colligatur, ob quamlibet negligentiam regularis disciplinæ, sed solum ubi negligentia fuit magna & supina, & si desuper sæpe moniti sunt, deponendi *Gl. in c. cum ad monasterium. h. t. V. negligens.* Abb. *incit. c. ult. n. 3.* Pirh. *b. t. n. 26.* Tertio, ut dum agitur contra prælatum ad deponendum eum ab officio, non sit necessarium instruere & accuratè servare ordinem judicarium seu processum ordinariæ, sed sufficiat summarie ac de plano inspectæ rei veritate procedere. *cit. c. ult. ibi absque judiciorum strepitu.* cum prælati & personæ regulares liberius ac facilius ab officiis, & administrationibus amoveri possunt, quam sæculares juxta *c. 24. de accusat. § 32. de Simon. & Gl. in c. ult. h. t. v. sine strepitu.* Abb. *ibid. n. 3.* Quarto ut si prælatus ob dilapidationem bonorum aliâve culpam vel negligentiam deponatur, capitulum non succedat in administratione, sed interim administrator in temporalibus deputetur donec alius prælatus constituatur; cum in tali